

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	v/1467-0/2017
Érkezett:	2017 JÚL 11.
Példány:	2
Kezelőiroda	
Alkotmánybíróság részére	
1015 Budapest, Donáti u. 35-45.	
a Pesti Központi Kerületi Bíróság útján	
1055 Budapest, Markó u. 25.	

PESTI KÖZPONTI KERÜLETI BÍRÓSÁG TÁJÉKOZTATÓ IRODA	
ÜGYSZÁM KEZDŐIRATON:	
ÉRKEZÉS MÓDJA: BÍRÓSÁGI MALKEN / GYŰJTŐLÁDÁBA / SZEMÉLYESEN / FAXON	
ÉRK:	2017 -06- 28
PÉLDÁNY:	2 FELZET:
MELLÉKLET:	5 KÖZTÜK:
ÜGYSZÁM: UTÓIRATON:	

Budapest, 2017.06.26.

Alulírott

valamint

mint az

mint alperessel szemben a **Pesti Központi Kerületi Bíróság** előtt 18.P.89.047/2016 számon indított elsőfokú eljárás, majd a **Fővárosi Törvényszék** mint másodfokú bíróság előtt 57.Pf.640.033/2016. ügyszámon folyamatban volt másodfokú eljárás felperesei meghatalmazással igazolt jogi képviselőnk, a **Noerr és Társai Iroda** (székhely: 1011 Budapest, Fő utca 14-18.; telefon: (1) 224-0900; e-mail: akos.bajorfi@noerr.com; eljáró ügyvéd: Dr. Bajorfi Ákos; **1. sz. melléklet**) útján az 57.Pf.640.033/2016/5. számon hozott jogerős ítélettel szemben az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § szerinti

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztünk elő, és kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a **Fővárosi Törvényszék 57.Pf.640.033/2016/5. számon hozott jogerős ítéletét semmisítse meg**, mivel az ügy érdekében hozott döntés az indítványozók Alaptörvényben biztosított tulajdonhoz való jogát (XIII. cikk) és a tisztességes eljáráshoz való jogát (XXVIII. cikk), illetve az 1949. évi XX. törvény (a Magyar Köztársaság Alkotmánya) 13. és 57. §-át sérti, és az indítványozók a jogorvoslati lehetőségeit kimerítették. Az alaptörvény-ellenesség a bírói döntést érdemben befolyásolta, és annak alapvető alkotmányos jelentősége van.

Minderre tekintettel kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a bírósági ítéletet semmisítse meg, és az értelmezési tartomány kereteit kijelölve a bíróságot utasítsa új eljárásra.

Indítványozói jogosultságunkat a következőkre alapozzuk:

Az Alkotmánybíróságról szóló törvény 27. §-a alapján „Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.”

Az alkotmányjogi panasszal megtámadott ítélet egyedi bírói döntés, mely minket, mint felpereseket érint. A másodfokú bíróság kártérítési igényünket érdemben számunkra kedvezőtlenül bírálta el, és a peresztességből eredő további jogkövetkezményeket is alkalmazott.

Az érdemi döntés Alaptörvényben biztosított jogainkat sértette a következőkben kifejtendő módokon.

Jogorvoslati lehetőségeinket kimerítettük, a pert a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt indítottuk, és abban másodfokon a Fővárosi Törvényszék hozott jogerős ítéletet.

Az Alkotmánybíróságról szóló törvény 30. § (1) bekezdése szerint „Az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül [...] lehet írásban benyújtani.” A másodfokú bíróság ítéletét a jogi képviselőnek 2017. április 26. napján kézbesítették, a határidők számításának szabályai szerint panaszunk időben beadottnak számít.

INDOKOLÁS

Alkotmányjogi panaszunk a másodfokú ítélet azon része ellen irányul, mely a kár meglétéről és mértékéről, valamint az okozatosság fennállásáról szól.

Álláspontunk szerint a másodfokú bíróság egy olyan anyagi jogi jogelv alapján döntötte el a kérdést, mely alkotmányellenes, és a fent említett tulajdonhoz való jog és tisztességes eljáráshoz való jog lényeges tartalmát indokolatlanul, önkényesen és súlyosan korlátozza.

Mivel itt egy anyagi jogi jogelvről van szó, indítványunk nem a bíróság által figyelembe vett bizonyítékok felülmérlegelésére irányul, tehát nem arra, hogy az Alkotmánybíróság (jelen esetben) harmadfokú szuperbírósággént járjon el.

Bár a panasz egy, a panaszosokat (az ügy felpereseit) közvetlenül érintő döntés ellen irányul, az alapvető alkotmányos jelentőség körében kitérünk arra is, hogy a megtámadott döntés illeszkedik egy olyan stabil joggyakorlatba, mely egyrészt alapjaiban ássa alá a jogalkotó által létrehozott kiegyensúlyozott kártérítési rendszert, semmibe veszi a *pacta sunt servanda* elvet és ellehetetleníti a szerződéses kötelezettségek kikényszerítését.

A fent említett jogelv alkalmazásából származó ellentmondás álláspontunk szerint csak az Alaptörvényre hivatkozva, alkotmányjogi érveléssel oldható fel. Ezért döntöttek úgy a panaszosok, hogy közvetlenül az Alkotmánybírósághoz, mint a jogrend zárókövéhez¹ fordulnak, remélve, hogy az adott ügyön túlmutatva a határozat hozzájárul a jogfejlődéshez, és a folyamatban lévő hasonló ügyek megoldásához az Alaptörvény rendelkezéseivel összhangban.

A másodfokú ítélet hatályban tartása ugyanis nem csak a szerződési kötelezettségekre vonatkozó szabályokat üresítené ki, de alapvetően vonná kétségbe az Alaptörvény M) cikkének rendelkezéseit (valamint az Alkotmány 9. §-át).

A PERES ELJÁRÁS ÖSSZEFOGLALÁSA

A Felperesek 2006. szeptember 25. napján Ingatlan Adásvételi Előszerződést (a továbbiakban: "Előszerződés") kötöttek az [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] vel (a továbbiakban: „Adós”) (2. sz. melléklet). Az Előszerződést [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] vevőként („II.r. felperes”), [REDACTED] [REDACTED] („I.r. felperes”) és [REDACTED] („III.r. felperes”) haszonélvezeti vevőként (a továbbiakban: „Hitelezők”) írták alá. Az Előszerződés tárgya a Budapest [REDACTED] [REDACTED] hrsz. alatt felvett, természetben a Budapest [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] szám alatti társasházban kialakításra kerülő, az alapító okirat módosításának bejegyzése esetén [REDACTED] hrsz. alatti társasházi albetéten bejegyzésre kerülő társasházi lakás volt, az ahhoz tartozó közös tulajdoni hányaddal együtt (a továbbiakban: "Lakás"). A

¹ Az Alkotmánybíróság elnöke, Sulyok Tamás hasonló című tanulmánya alapján, Gazdaság és Jog, 2017/5 3-7.

Hitelezők, ahogyan azt az Előszerveződés 3.1 pontja is rögzíti, az Előszerveződés aláírását megelőzően az Alperesnek 150.000 Ft-ot első vételárreszletként megfizettek. A Felperesek az Előszerveződés 3.1.1. pontjának megfelelően a 2. vételárreszletet, azaz 2.589.000,- Ft-ot szerződésszerűen, határidőben megfizették. Az Előszerveződés 7.1 pontja szerint az Alperes arról tájékoztatta a Hitelezőket, hogy a tetőtér beépítése – vagyis a Lakás elkészülte – 2007. március 31. napjára várható. Ugyanezen pontban az Alperes kötelezettséget vállalt arra, hogy az ingatlanra vonatkozó használatbavételi engedélyt 2007. június 30. napjáig beszerzi. A Felperesek a Lakás vételárának kifizetéséhez bankkölcsönt kívántak felvenni, mely kölcsönszerződést – figyelemmel arra, hogy a Lakás mint önálló ingatlan még nem létezett – kizárólag az Alperes projektjét finanszírozó bankkal, a [REDACTED] Bank Zrt.-vel (a továbbiakban: [REDACTED]) lehetett megkötni. Az Előszerveződés 3.5. pontja rögzítette, hogy a Felperesek „a Vételár egy részét a [REDACTED] Bank Rt.-től igényelt hitelből kívánja teljesíteni oly módon, hogy a hitel összegét a Vevőnek [azaz a Felpereseknek] hitelt folyósító [REDACTED] Bank Rt. közvetlenül az Eladó 3.2 pontban megjelölt óvadéki számlájára fizeti meg.” Az I.r. és II.r. felperesek 2007. augusztus 6. napján a [REDACTED] hnel a [REDACTED] számú Lakásvásárlási Kölcsönszerződést (a továbbiakban: "Kölcsönszerződés") kötöttek (3. sz. melléklet), figyelemmel arra, hogy az Alperes tájékoztatása szerint a Lakás már olyan készültségi fokban volt, hogy várható volt, hogy a Lakást rövid időn belül át lehet venni. Az I.r. és II.r. felperesek a Kölcsönszerződés alapján mindösszesen 24.000.000,- Ft-nak megfelelő CHF-kölcsönt vettek fel, mely összeg a Kölcsönszerződés megkötésekor az I.r. felperes bankszámlájára folyósításra, és egyúttal egy technikai bankszámlán zárolásra került, mely számla felett a Felpereseknek rendelkezési joga nem volt, annak felszabadítására kizárólag a Lakás vételárának megfizetése céljából kerülhetett sor (Kölcsönszerződés I.3., ill. IV.1. pontok). A kölcsön folyósítása következtében annak törlesztési kötelezettsége megindult, melynek a Felperesek folyamatosan és szerződésszerűen eleget tettek (Kölcsönszerződés II. a)-b) pontok). Mivel a Lakásra vonatkozóan használatbavételi engedélyt az Alperes – szerződésszegő módon – nem nyújtott be az illetékes földhivatalnál, bár az épület és benne a Lakás elkészült, a Lakás albetéte mind a mai napig nem jött létre. Következésképpen a Felperesek a Lakáson sem tulajdonjogot, sem hasznélvezeti jogot nem tudtak szerezni. A Felpereseknek az Alperes szerződésszegése miatt több millió forint összegű kára keletkezett. Emiatt a Felperesek 2012. március 19. napján kelt felszólításukban és 2012. május 2. napján kelt ismételt felszólításukban érvényesíteni próbálták a kárigényüket. Figyelemmel arra, hogy az Alperes a felszólításoknak nem tett eleget, a Felperesek felszámolási eljárás megindítása iránti kérelmet nyújtottak be az eljárásra illetékes Fővárosi Törvényszékhez. A Fővárosi Törvényszék megállapította ugyan a Felperesek több követelésének megalapozottságát, azonban 10. Fpk. 01-2012-8115/15. számú végzésében (a továbbiakban: "Végzés") (4. sz. melléklet) alaki okból – álláspontja szerint az Alperes vitatása időben megtörtént – elutasította a felszámolási kérelmet. Mivel az I.r. és II.r. felperesek észlelték, hogy az Alperes belátható időn belül nem fog az Előszerveződésnek eleget tenni, így kárenyhítési célból – az akkori jogszabályok által ideiglenesen biztosított lehetőséggel élve – végtörlesztési kérelmet nyújtottak be a [REDACTED] hez, hogy 180 HUF/CHF árfolyamon elő tudják törleszteni a felvett kölcsönt. A [REDACTED] azonban a végtörlesztési kérelmüket elutasította azzal, hogy a használatbavételi engedély hiánya miatt a Lakás albetéte nem jött létre, így a Hpt. által a végtörlesztéshez előírt a jelzálogjog nem került bejegyzésre. Az I.r. és II.r. felperesek a [REDACTED] ellen a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete előtt fogyasztóvédelmi eljárást indítottak, ahol a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete kérelmüket elutasította azzal, hogy az I.r. és II.r. felperesek és a [REDACTED] „között létrejött kölcsönszerződés fedezetül szolgáló ingatlan használatbavételi engedélyének kiadására, valamint az ingatlan ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzésére nem került sor, ezért a kölcsönszerződés fedezetül szolgáló lakóingatlanra zálogjog a Bank [REDACTED] javára nem került bejegyzésre.” (a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete H-FK-I-1116/2012 számú határozatának I.3. pontja) (5. sz. melléklet). Az I.r. és II.r. felpereseknek – egy Pénzügyi Békéltető Testület előtti eljárást követően – sikerült megegyezniük a [REDACTED] hnel és a Kölcsönszerződést közös megegyezéssel, az I.r. és II.r. felperesek és a [REDACTED] között 2012. július 7. napján létrejött Megállapodással (a továbbiakban: "Megállapodás") megszüntették (6. sz. melléklet).

A Megállapodás 1) pontjában a felek rögzítették, hogy az I.r. és II.r. felperesek „a Kölcsönszerződés alapján összesen 17.321.676,91 Ft, azaz Tizenhétmillió-háromszázhuszonegyezer-hatszázhetvenhat egész kilencvenegy forint összegű törlesztést fizettek”. A Megállapodásban a felek rögzítették azt is, hogy a Megállapodás napján „a Kölcsönszerződés alapján fennálló tartozás összege [...] 28.047.780,4,- Ft, azaz Huszonnyolcmillió-negyvenhétezer-hétszáznyolcvan egész négy forint.” A felek megállapodása alapján a [REDACTED] által folyósított és a technikai számlán található 24.000.000,- Ft-ot az I.r. és II.r. felperesek a [REDACTED] részére visszafizették, a [REDACTED] pedig a fennmaradó 4.047.780,4,- Ft tartozást elengedte.

A Felperesek keresetlevelükben a következő érvelést fejtették ki:

Az Alperes az Előszervezésben vállalt kötelezettségének nem tett eleget (mind a mai napig, azaz az alkotmányjogi panasz beterjesztéséig sem) és a használatbavételi engedélyt nem szerezte be, így szerződésszegést követett el. A szerződésszegő helyzet jelenleg is fennáll. A Felpereseknek az Alperes szerződésszegése miatt több millió forint összegű kára keletkezett, melyek közül az elsőfokú bírósághoz benyújtott keresetlevelében az alábbiakat kívánta érvényesíteni:

a) A kölcsön felvételéből eredő kár – mint vagyonban bekövetkezett értékcsökkenés – vonatkozásában az ügy kezdetének idején hatályos 1959. évi IV. törvény a Polgári Törvénykönyvről (rég. Ptk.) szerint a kártérítési igény valamennyi feltétele fennáll a következők szerint:

(A rég. Ptk. 318. § (1) bekezdése alapján a szerződésszegésért való felelősségre, valamint a kártérítés mértékére a szerződésen kívül okozott károkért való felelősség szabályait kell alkalmazni.)

(i) Jogellenes, károkozó magatartás: Az Alperes az Előszervezés 7.1 pontjában kötelezettséget vállalt arra, hogy az ingatlanra vonatkozó használatbavételi engedélyt 2007. június 30. napjáig beszerzi. Ennek a kötelezettségnek az Alperes nem tett eleget, így a jogellenes, károkozó magatartás mint a kártérítés feltétele kétségtelenül fennáll.

(ii) A kár összege: A kölcsön felvételéből eredő kár összege a jelen esetben egyértelmű, hiszen a [REDACTED] a Megállapodás 1) pontjában rögzítette, hogy az I.r. és II.r. felperesek „a Kölcsönszerződés alapján összesen 17.321.676,91 Ft, azaz Tizenhétmillió-háromszázhuszonegyezer-hatszázhetvenhat egész kilencvenegy forint összegű törlesztést fizettek”. A hitelnyújtáshoz kapcsolódó közjegyzői díj szintén a kár része, mely 55.205,- Ft. Ezen összeg kifizetése az Alperes szerződésszegése miatt teljesen felesleges volt, hiszen ezen összegből a Felperesek nem tudták megvásárolni a Lakást, hiszen annak albetéte az Alperes szerződésszegése miatt nem jött létre. Hangsúlyozni szeretnénk, hogy a Felperesek részéről a Kölcsönszerződés megszüntetése kárenyhítési célból történt, azért, hogy ne kelljen további milliós összegeket – a semmiért – a [REDACTED] részére kifizetni.

(iii) Okozati összefüggés: A Kölcsönszerződés megkötésére és a kölcsönösszeg felvételére kizárólag azért került sor, hogy a Felperesek a Lakást meg tudják vásárolni az Alperestől. A kölcsönösszeget pedig kizárólag az Alperes szerződésszegése miatt nem tudták a Felperesek a(z) Alperes által is ismert) szándékuknak megfelelően a Lakás vételárára fordítani.

(iv) Felróhatóság: Bár a felróhatóság hiányát az Alperesnek kellene bizonyítani, meg kívánjuk jegyezni, hogy a szerződésszegés és a kár okozása kizárólag az Alperesnek felróható, hiszen nem gondoskodott azokról a feltételekről, amely alapján a Lakás a használati engedélyt megkaphatta volna. Megjegyezzük azt is, hogy az Alperes jogellenes és felróható magatartását, továbbá az ezzel okozati összefüggésben a Felperesnél keletkezett kárt a Fővárosi Törvényszék is megállapította a Végzés 4. oldalán a következők szerint: „a végtörlesztés bank általi elutasításából eredő hitelezői követelés szintén megalapozott figyelemmel arra, hogy az elutasítás az adósnak [Alperesnek]

felróható.” A Fővárosi Törvényszék a Végzés 4. oldalán megállapította azt is, hogy „a bíróság nem fogadta el azt az adósi [Alperesi] álláspontot, hogy a hitelezők [Felperesek] önálló döntése volt az, hogy melyik banktól veszik fel a kölcsönt. Az előszerződésben megjelölésre került a [REDACTED] Bank Zrt., mint az adós [Alperes] óvadéki számláját vezető pénzügyintézet, így ezen pénzügyintézethez kellett a hitelezőknek [Felpereseknek] a befizetéseket teljesíteni. A felmerült és a hitelezők által kifizetett bankkölcsönt megalapozott követelésként elfogadta a bíróság.”

b) A lakás birtokbavételének elmaradásából, valamint annak bérleményként történő kiadásának elmaradásából eredő kár

Álláspontunk szerint a Lakás birtokbavételének elmaradásából, valamint annak bérleményként történő kiadásának elmaradásából eredő kár – mint elmaradt vagyoni előny – vonatkozásában a régi Ptk. szerint a kártérítési igény valamennyi feltétele fennáll a következők szerint:

(i) Jogellenes, károkozó magatartás: Az Alperes az Előszerződés 7.1 pontjában kötelezettséget vállalt arra, hogy az ingatlanra vonatkozó használatbavételi engedélyt 2007. június 30. napjáig beszerzi. Ennek a kötelezettségnek az Alperes nem tett eleget, így a jogellenes, károkozó magatartás mint a kártérítés feltétele kétségtelenül fennáll.

(ii) A kár összege: A kár összege $99 \cdot 80.000 \text{ Ft} + 9 \cdot 100.000 \text{ Ft}$, azaz 7.920.000 Ft (mely 2007. júliustól 2015. szeptemberig eltelt 99 hónapra eső elmaradt bérleti díj) + 900.000 Ft (mely 2015. októbertől 2016. júniusig eltelt 9 hónapra eső elmaradt bérleti díj) tőkeösszegű kár.

(iii) Okozati összefüggés: A Lakás megvásárlására azért került sor, hogy a Felperesek a Lakást bérleményként ki tudják adni. Annak oka, hogy a Lakást 2007 óta nem tudják birtokba venni és kiadni, kizárólag az, hogy az Alperes szerződésszegő módon nem szerezte be a használatbavételi engedélyt és emiatt a Lakás kiadhatatlan.

(iv) Felróhatóság: Az Alperes felróható magatartásával kapcsolatban utalunk az a) pont (iv) alpontjában írtakra. c) Késedelmi kamatok Meg kívánjuk jegyezni, hogy a 17.321.676,91 Ft tőkeösszegű kár a Kölcsönszerződés megkötésétől folyamatosan következett be, hiszen az egyes törlesztő részletek havonta váltak esedékessé. Ennek megfelelően a késedelmi kamatot is a régi Ptk. 360. § (1) bekezdése alapján ezen törlesztő részletek megfizetésétől kellene számítani. Figyelemmel azonban arra, hogy ez a számítás rendkívül nagy számítási feladatot jelentene, így e körben alkalmazható lehet a BK-PK 1. számú állásfoglalás, miszerint kártérítési összeg után kamat a károsodás bekövetkeztétől jár. Ha a kártérítési összeg egyes részei különböző időpontokban esedékesek, a kamatfizetés kezdő időpontjaként - átlagos számítás alapján - egységes kamatfizetési kezdő időpont is meghatározható. Ugyanezen a számítási móddal kívántuk a késedelmi kamatokat az elmaradt bérleti díjak vonatkozásában is érvényesíteni.

(i) Késedelmi kamat kezdő időpontja és időtartama a kölcsön felvételéből eredő kár vonatkozásában A kölcsön felvételéből eredő kár vonatkozásában a késedelmi kamat kezdő időpontja a törlesztés kezdő időpontja, azaz 2007. szeptember 6. napja (Kölcsönszerződés II. pont) lenne. Figyelemmel azonban a BK-PK 1. számú állásfoglalásra, a kamatkövetelés kezdő időpontjaként ezen dátum és a kereset benyújtásának napja, azaz 2014. március 14. között középen található dátumot, 2010. december 11. napját jelöltük meg. (2007. szeptember 6. és 2014. március 14. között 2381 nap telt el, melynek a fele 1.190,5, így kezdődátumként 2007. szeptember 6. napját követő 1.191. napot jelölték meg.) A felperesek a BK-PK 1. számú állásfoglalás szerint 2010. december 11. napjától kezdődően kívánták érvényesíteni a 17.321.676,91 Ft tőkeösszegű kár vonatkozásában a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatot.

A késedelmi kamat mértéke a teljes 17.321.676,91 Ft tőkeösszegű kár vonatkozásában az alábbiak szerint alakul: 2010. december 11. napjától 2010. december 31. napjáig: 5,25% 2011. január 1. napjától 2011. június 30. napjáig: 5,75% 2011. július 1. napjától 2011. december 31. napjáig: 6% 2012. január 1. napjától 2012. június 30. napjáig: 7% 2012. július 1. napjától 2012. december 31. napjáig: 7% 2013. január 1. napjától 2013. június 30. napjáig: 5,75% 2013. július 1. napjától 2013. december 31. napjáig: 4,25% 2014. január 1. napjától 2014. június 30. napjáig: 3% 2014. július 1. napjától pedig az esetleges további késedelmek vonatkozásában a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat. A hitelnyújtáshoz kapcsolódó közjegyzői díj, azaz a 55.205,- Ft 2007. szeptember 13. napján vált esedékessé, így ezen összeg után a felperesek ettől a naptól kezdődően kívánták érvényesíteni a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatot. (ii) Késedelmi kamat kezdő időpontja és időtartama a bérleti díjak elmaradásából eredő kár vonatkozásában A bérleti díjak elmaradásából eredő kár vonatkozásában álláspontunk szerint a késedelmi kamat kezdő időpontja a használatbavételi engedély szerződésszerű beszerzésének napját követő első nap, azaz 2007. július 1. napja (Előszerződés II. pont) lenne. Figyelemmel azonban a BK-PK 1. számú állásfoglalásra, a kamatkövetelés kezdő időpontjaként ezen dátum és a kereset benyújtásának napja, azaz 2014. március 14. között középen található dátumot, 2010. november 6. napját jelöltük meg. (2007. július 1. és 2014. március 14. között 2448 nap telt el, melynek a fele 1.224, így kezdődátumként 2007. július 1. napját követő 1.224. napot jelöltük meg.) A felperesek a BK-PK 1. számú állásfoglalás szerint 2010. november 6. napjától kezdődően kívánták érvényesíteni a 623.118,09 Ft tőkeösszegű kár vonatkozásában a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatot. A késedelmi kamat mértéke a teljes 623.118,09 Ft tőkeösszegű kár vonatkozásában az alábbiak szerint alakul: 2010. november 6. napjától 2010. december 31. napjáig: 5,25% 2011. január 1. napjától 2011. június 30. napjáig: 5,75% 2011. július 1. napjától 2011. december 31. napjáig: 6% 2012. január 1. napjától 2012. június 30. napjáig: 7% 2012. július 1. napjától 2012. december 31. napjáig: 7% 2013. január 1. napjától 2013. június 30. napjáig: 5,75% 2013. július 1. napjától 2013. december 31. napjáig: 4,25% 2014. január 1. napjától 2014. június 30. napjáig: 3% 2014. július 1. napjától pedig az esetleges további késedelmek vonatkozásában a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat.

A fentiek alapján megállapítható, hogy az Alperes szerződésszegő módon 2007 óta mind a mai napig nem szerezte be a Lakásra a használatbavételi engedélyt, emiatt a Felperesek a Kölcsönszerződést feleslegesen kötötték meg és vettek fel a Lakás vételárának kifizetése céljából 24.000.000,- Ft-nyi kölcsönösszeget. Emiatt kizárólag az Alperes szerződésszegő magatartása miatt fizettek ki 17.321.676,91 Ft banki költséget és 55.205,- Ft közjegyzői díjat, ami így nekik ezzel megegyező tőkeösszegű kárt okozott. A Lakás birtokba vételének elmaradása az is eredményezte, hogy a Felperesek a Lakást nem tudták bérleményként hasznosítani, így a Felperesek nagy összegű haszontól estek el, melyből a Felperesek az eredeti kereseti kérelem szerint 623.118,09 Ft-ot kívántak érvényesíteni azzal, hogy a tényleges kár összegét a perben kirendelendő igazságügyi szakértő szakvéleményének ismeretében kívánták pontosítani (felemelni).

Az elsőfokú bíróság szakértőt nem rendelt ki, hanem a bérleti díjkövetelésről a Felpereseket nyilatkoztatta.

A teljes követelés mindösszesen 19.480.885,91 forint tőketartozás és ennek kamatai voltak. A bérleti díj tekintetében Felperesekként 2007 júliusa és 2015 szeptembere között 99 hónapra havi 80.000, összesen tehát 7.920.000 forint, 2015 októberétől 2016 júliusáig havi 100.000 forint, összesen 900.000 forint kártérítést követeltünk. Az elsőfokú bíróság 18.P.89.047/2016/8. sorszámú ítéletében (**7. sz. melléklet**) minden követelésünket elutasította, a 11. sz. végzéssel kijavított ítéletet a másodfokú bíróság 57.Pf.640.033/2016/5. sorszámú ítéletében (**8. sz. melléklet**) helyben hagyta.

ALKOTMÁNYJOGI ÉRVELÉS

A kártérítés és a tulajdonhoz való alkotmányos jog

Az Alkotmánybíróság több határozatában is foglalkozott a kártérítés és az alkotmányos tulajdonvédelem közötti kapcsolattal.² A 800/B/1993. AB határozat szerint „A jognak tehát egy olyan kárelosztási (kártelepítési) mechanizmust kell működtetnie, amelyben nemcsak a károsult, hanem a károkozó alkotmányos tulajdonvédelme is megfelelően igazolható. Ennek a kárelosztási - ellensúlyozó - rendszernek a szempontjait a törvényhozó - a minden tulajdonosra egyaránt kiterjedő alkotmányos tulajdonvédelem keretei között - általában szabadon mérlegelheti.” továbbá „Mindebből következik, hogy az Alkotmány tulajdonvédelmi szabályai a **károsulti és károkozói pozíciókat egyensúlyozó kárelosztási rendszert** csak annyiban határozzák meg, hogy a törvényhozónak a rendszer kialakítása során **mindkét pozíciót körültekintően és a tulajdonvédelem szempontjából egyenlő súllyal kell mérlegelnie, vagyis figyelemmel kell lennie arra, hogy az alkotmányos tulajdonvédelem mindkét pozícióra egyaránt vonatkozik.**”

Lent kifejtendő álláspontunk szerint a megtámadott bírói döntésben alkalmazott elv ilyen „határeseti” kérdés, mely alapvetően borítja fel a kártérítés jogrendszerének egyensúlyát, így a fentiek értelmében alkotmányos vizsgálat tárgya lehet.

A tulajdonjog kérdéséhez

Az Alkotmánybíróság több döntésében, így a fentebb idézettben, valamint a 17/1992.(III.30.) AB határozatban illetve a 64/1993. (XII. 22.) AB határozatban is kitért arra, hogy az alkotmányos tulajdonvédelem nem esik egybe a polgári jogi tulajdon fogalmával. Minderre, valamint a tulajdonhoz való alkotmányos jog értelmezésének fejlődésére tekintettel azt kell mondanunk, hogy az alkotmányos védelem nem bírálható el pusztán a polgári jogi szabályok visszavetítésével. Így önmagában az, hogy a *damnum emergens* esetében van polgári jogi értelemben vett tulajdonjog, a *lucrum cessans* esetében pedig még nincs, nem lehet irányadó. Így ugyanis csak azt vizsgálánk, hogy a polgári jogi szabályozás megfelel-e a polgári jogi szabályozásnak. Bármilyen régre is vezethető vissza ez a felosztás, ez a körben forgó érvelés nem alkalmazható. Ráadásul a teljes kártérítés szabályai alapján e két kártípus csak azért kerül megemlítésre, hogy a jogalkotó kimondja, a *damnum emergens* és a *lucrum cessans* is meg kell téríteni. Szűk értelmezéssel egyébként az is elmondható, hogy míg a *lucrum cessans* még nemlétező tulajdonhoz kapcsolódik, addig a *damnum emergens* esetében a tulajdon már nemlétezik, hanem jellemzően kötelmi igénygé transzformálódott.

E felosztás a jelen kérdésben tehát nem ad eligazítást, arra pedig bármilyen diszkriminatív szabályt építeni – mint látni fogjuk – teljesen értelmetlen.

A konkrét ügyről továbbá azt kívánjuk előadni, hogy a tulajdonhoz való jog sérelme egyrészt abban áll, hogy az állag- és haszonélvezeti vevők nem tudtak hozzájutni a lakáshoz, másrészt készen kellett tartaniuk a vételárat, ami akkor is költségekkel jár, ha azt nem bankhitelből, hanem más módon (például saját forrásból, de a lekötött betéti kamatoktól így elesve) fedezik.

A tulajdonhoz való jog sérelme tehát egy szinallagmatikus szerződésből ered, a vevők a vételár egy részét ténylegesen folyósították. Mindazonáltal álláspontunk szerint itt többről van szó, mint

² Az Alaptörvény hatálybalépése előtti alkotmánybírói gyakorlatra való hivatkozásunkat a 22/2012. (V. 11.) AB határozatra, a 13/2013. (VI. 17.) AB határozatra, a hatálybalépés után a korábbi érveléssel egyező érvelésekre valamint arra a tényre alapozzuk, hogy a kártérítési igény egy része még az Alaptörvény hatálybalépése előtt keletkezett.

egyszerű várományról (bár az igény e kritériumoknak is megfelel), mivel a váromány esetében az sem elképzelhetetlen, hogy a váromány tárgya fizikai vagy gazdasági okokból létre sem jön, itt a Lakás megépült, fizikailag létezik, és attól a vevőket csak az eladó jelenleg is fennálló szerződésszegése választja el. Mint ahogy az ingatlan-tulajdon bejegyzésének vagy annak elmaradásának szabályai is vizsgálhatóak az alkotmányos tulajdonvédelem szempontjából, álláspontunk szerint ez a megközelítés bizonyos esetekben alkalmazható a bejegyzés más okból való elmaradására, és az ebből származó jogkövetkezmények alkotmányos elemzésére is.

Egy kérdéses alapelv

A régi és új Ptk. jogintézményeivel a jogalkotó egy kiegyensúlyozott kártérítési rendszert hozott létre. A bizonyítási terheket a károkozó és a károsult között elosztotta, lehetővé téve, hogy bizonyos esetekben a károsult kárát a károkozótól követelje, más esetekben a károkozó magát kimentse, és így a kárt a károsult maga viselje. A régi Ptk. generálklauzulája szerint így a kár meglétét, az okozatosságot (és egyes álláspontok szerint a jogellenességet) a károsult tartozott bizonyítani, és csak a bizonyítás sikeressége esetén kényszerült a károkozó arra, hogy saját magatartását kimentse, az exkulpációhoz bizonyítékokat szolgáltatson.

Bizonytalan tartalommal és céllal, de ismert egy kártérítési elv, a „mindent vagy semmit” elve, mely szerint a kártérítésről bináris kód alapján dönt a bíró.³ Álláspontunk szerint ez az elv arra alkalmas, hogy bizonyos arányosításokat kizárjon, így a bíróság vagy megállapítja a felróhatóságot, vagy nem, azt nem teheti meg, hogy a felróhatóság mértékével egy kategórián belül is arányosítsa a megtérítendő kár mértékét. Ugyanígy nem lehet az okozatosság mértékével, a közreható okokkal arányosítani a megítélt kártérítést. Ugyanakkor a teljes kártérítés előírása azt jelenti, hogy **minden** kárt meg kell ide érteve a *damnum emergent* és a *lucrum cessans* is, nem pedig azt, hogy a teljes kártérítésre alapozva a bíróság a mindent vagy semmi elvét alkalmazva valószínűtlen események hipotetikus bekövetkeztére hivatkozva a „teljes” alatt „semmit” értsen, mint történt ez a jelen esetben.

Az Alaptörvény-ellenes döntés

A másodfokú bíróság az első fok hibáit kiküszöbölve elismerte, hogy a szerződésszegés fennáll, a bejegyzés elmaradását ez okozta, a felelősséget a szerződésszegésért az Alperes nem zárta ki. Az Alperes magatartását nem mentette ki. A Felpereseket kártérítési igényeiktől tehát csak két elem, az okozatosság és a kár mértéke zárta el, ezekkel kapcsolatban azonban a fent említett elv, és az azt követő Alaptörvény-ellenes gyakorlat alapján meglepő következtetésre jutott.

Sokatmondó módon a másodfokú bíróság az ítélet 6. oldalán a következő megállapításra jutott: „ **A Ptk. 355. § (4) bekezdés értelmében kártérítés jogcímén ELVIEKBEN (kiemelés a panaszosoktól) az elmaradt vagyoni előny is igényelhető.**” Továbbá: „Ilyen módon a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a felpereseknek kellett bizonyítania azt, hogy reális esélyük volt a bérbeadásra, és azt azóta is megszakítás nélkül bérbe tudták volna adni.” Tehát a tíz éve át nem adott Lakást azóta is bérbe adni.

(Ami egyebekben az ítéletben a haszonélvezők egymás közti viszonyáról olvasható, az itt teljesen irreleváns, hiszen az összes jogosult perben állt, mint ahogy ezt a panaszt is közösen terjesztik elő, és a kárt csak egyszeresen kérték megtéríteni, nem fejenként.)

³ Jójárt Eszter, Az esély elvesztése, mint kár? Jogtudományi Közlöny, 2009. december, 518-533., 523. skk., a továbbiakban Jójárt 2009.

A fenti kritériumok alkalmazása állagsérelem esetén

A bíróság által felállított kritériumok abszurditását a következő példával illusztráljuk: Tegyük fel, hogy a bíróság ezeket az elvárásokat a *damnum emergens* esetére is alkalmazza. Adott egy gépkocsi, ami egy nemtulajdonosnak felróható módon, a felelősség generálklauzulája alá eső körülmények között elpusztul. A kártérítés szabályait helyesen alkalmazva a kártérítés összegét az autó piaci értéke fogja meghatározni, ha a gépkocsit megjavítani nem lehet, és semmilyen értékkel bíró rész nem marad utána. Mivel a használt gépkocsiknak létező és működő piaca van, így a piaci ár – adott esetben szakértő bevonásával – megállapítható, és a kártérítés megítélhető.

A másodfokú bíróság logikája szerint azonban az autó tulajdonosának, a károsultnak bizonyítania kellene azt, hogy reális esély volt az autó eladására (különösen, hogy egyébként nem állt szándékában eladni az autót) és ez az esély folyamatosan fennállt. Ezt pedig minden lehetséges esettel szemben meg kell tennie, azaz ki kell zárnia, hogy az autót más személy nem pusztította volna el ugyanúgy, maga sem pusztította volna el, élt volna a rendelkezés jogával (ami a *lucrum cessans* esetében a használat és a hasznok szedése részjogosítványnak felelne meg), az autót eladja és nem használja másra, az autót nem pusztítja el semmilyen természeti csapás, nem esik rá – példának okáért - egy meteorit. Van továbbá egy adásvételi előszerződése, létezik használat-autó-piac, erről esetleg (analóg) fényképes bizonyítékot is tud szolgáltatni. Ott az ő autóját megvették volna, a vételárat kifizették volna és azt később se követelték volna vissza tőle semmilyen jogcímen. Nagyjából ennek a bizonyítását várná el a bíróság is a *lucrum cessans* esetében.

Valószínűség és kár

A bíróság tehát eleve teljesíthetetlen feltételeket ír elő a kártérítés megítéléséhez, és teszi ezt úgy, hogy indokolatlanul és önkényesen különbséget tesz a rendelkezés valamint a további részjogosultságok, a használat és hasznok szedése között, hiszen nyilvánvaló, hogy a fenti tesztet nem végzi el az állagban bekövetkezett kár esetén, de még akkor sem, ha a dolog használata ideiglenesen szűnik meg. Az elmaradt haszon körében azonban ez a teljesíthetetlen rendszer az általános gyakorlat. Ehhez járul az a bírói megközelítés, ami az így bekövetkező károk valószínűségét az ezotéria szintjére emeli.

Ez általában is visszavezethető a polgári bíróságok és a matematika közötti nem túl jó viszonyra. A valószínűségszámítással kapcsolatos problémák a polgári jog számos területén visszaköszönnek, például abban az elképzelésben, hogy a biztosítási szerződések kockázati elemet tartalmaznak, ezért ott a szolgáltatás és ellenszolgáltatás aránya nem vizsgálható. Pedig vizsgálható, vannak túlárzott és alulárzott biztosítások.

Az elmaradt vagyoni előny mértékének kiszámítása szintén nem a kifürkészhetetlen jövőre tett alaptalan becsléseken kellene, hogy nyugodjon, mint azt itt a bíróság és általában a bírósági gyakorlat sugallja.

A számítási módszer alapesete rendkívül egyszerű, és az legalább két forrásból ismert lehet a jogászok számára is. Az egyik Rawls és Harsányi vitája,⁴ a másik Garry Becker Benthaméhez hasonló,

⁴ John C. Harsanyi: Review: Can the Maximin Principle Serve as a Basis for Morality? A Critique of John Rawls's Theory: A Theory of Justice by John Rawls, The American Political Science Review Vol. 69, No. 2 (Jun., 1975), pp. 594-606

de tőle függetlenül kidolgozott elmélete⁵, mely a büntetéselmélet egyik alappontja, és az Alkotmánybíróság gyakorlatában is tetten érhető a kezdetektől fogva 23/1990. (X. 31.) AB határozat (Zlinszky János különvéleményével a halálbüntetés hatékonyságáról, ha arra az elkövető biztosan számíthat).

Harsányi közismert példája szerint ha valaki New Yorkban él, és választania kell, hogy Chicagóban vagy New Yorkban vállal munkát, akkor a Harsányi által bírált maximin-elv szerint mivel a chicagói gép lezuhanása sokkal nagyobb hátrányt jelentene, mint a new yorki és chicagói munkabér különözete, a racionális döntés az, ha a munkavállaló New Yorkban marad. Ez nyilvánvalóan tarthatatlan megközelítés, ezért érvel úgy Harsányi, hogy a lehetséges nyereségek és veszteségek mellett figyelembe kell vennünk azok valószínűségét, így hiába jelent mondjuk egy repülőgépkatasztrófa 10.000 egységnyi veszteséget, ennek bekövetkezése 1:1.000.000.000.000 tehát a két szám szorzata igen kicsi lesz.

Mint ahogy nincs jogi összeadás vagy jogi szorzás, úgy valószínűleg jogi valószínűség-számítás sincsen, a tudomány jelenlegi állása szerint ezek a kérdések a fent vázolt modellel oldhatóak meg, azaz vesszük a lehetséges forgatókönyvek végén várható nyereséget vagy veszteséget, és ezt megszorozzuk az egyes események bekövetkezésének valószínűségével. Ha fej vagy írást játszik valaki, és fejre fogadva 100 forintot nyer, írásra fogadva pedig 0 forintot, akkor az egész játék értéke $0,5 \times 100 + 0,5 \times 0 = 50$, tehát függetlenül attól, hogy a játéknak mi lesz a jövőbeni kimenete, a játék várható értéke (*expected value*) 50 forint, és ismételt játék esetén valóban ez lesz a nyereség átlaga.

Mindez beépíthető lenne akár az állagsérelem mértékének kiszámításába is, például az autó értéke 1.000.000 forint, ami elveszne, ha eltalálná egy meteorit, de ennek a valószínűsége 1:1.000.000-hoz, tehát a bíróságnak ezt a lehetőséget is figyelembe véve 1.000.000 helyett 999.999 forintot kellene megítélnie. Mert 1.000.000-1 az 999.999, és nem nulla, mint ahogy azt a bíróság és a bírósági gyakorlat gondolja a mindent vagy semmit elv téves alkalmazásával.

A fenti érvelés talán idegen a jogászi érveléstől, de nehezen tekinthetünk el ezen tudományos eredményektől, különösen, hogy a statisztika jogi alkalmazása szinte egyidős magával a statisztikával. Bernouilli, Laplace vagy akár Bayes okozatossági elmélete csak a legutóbbi időben jelent meg a jogi szakirodalomban, de ezek megkerülhetetlen, évszázados kutatásokon alapuló tények.

Nagyjából erre a következtetésre jut Jójárt is idézve a Herskovits v. Group Health Cooperative ügyet,⁶ még ha ő nem is az elmaradt vagyoni előnyt, hanem az esély elvesztését vizsgálta is, a számítási módszer azonban helytálló.

Ha pedig a bírósági gyakorlatban felmerülne, hogy e modell helyett inkább a közvélekedést, a társadalmi megítélést vagy más hasonló common sense-jellegű dolgot alkalmazzunk a valószínűségek megállapítására, akkor utalnunk kell a közgazdasági Nobel-díjat elnyert Daniel Kahneman műveire a valószínűség emberi észleléseinek torzításáról.⁷

Visszatérve azonban a bíróság által felvetett lehetőségekre, továbbra is az anyagi jog szintjén mozogva, két választ is adhatunk: **a bérleti jogviszony megszakadásának és az üresjáratnak a valószínűsége az anyagi jog szerint igen kicsi, a polgári jog ugyanis úgy szabályozza a bérleti jogviszonyt, hogy a bérbeadó felmondás esetén időben találjon új bérlőt.** A megszakadás nem

⁵ Gary S. Becker, Crime and Punishment: An Economic Approach, Journal of Political Economy 76, no. 2 (Mar. - Apr., 1968): 169-217.

⁶ Jójárt 2009., 530-31.

⁷ Daniel Kahneman: Gyors és lassú gondolkodás [Thinking, Fast and Slow], HVG, 2013

lehetetlen, de esélye anyagi jogi okokból igen kicsi. A másik – szintén anyagi jogi - érvet az Alkotmány és az Alaptörvény szolgáltatja a **piacgazdaságról és a tisztességes gazdasági versenyről** szólva. Valójában erre utaltak a felperesek, ha minden jószágnál bizonyítani kellene, hogy az adott dolognak vagy szolgáltatásnak van piaca, az rendkívüli módon túlterhelné az eljárásokat és a bírósági rendszert.

A bíróság által elképzelt világban tehát a valószínűségeket teljesen önkényesen állapítják meg, a gazdasági élet szerződéseiből nem keletkeznek kikényszeríthető kötelmek, a *pacta sunt servanda* elv a gyakorlatban nem létezik, és az, hogy Magyarországon működik a piac, folyamatos bizonyításra szorul.

Az alkotmányos és polgári jogi érvelés egymásra vetítése

Azzal, hogy a mindent vagy semmit elv nem megfelelő alkalmazásával a bíróság gyakorlatilag lehetővé teszi egy „valószínűtlenségi” kifogás alkalmazását, azaz a károkozó bármikor hivatkozhat egy elképzelt, előre nem látott és valószínűtlen eseményre (ami azért jóval egyszerűbb, mint az exkulpáció), illetve hogy a **nem megfelelő anyagi elvekre alapozva tulajdonképpen egy megdönthetetlen vélelmet állít fel, egyrészt sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot**, hiszen lehetetlen bizonyítást ír elő. (Továbbra is hangsúlyozva, hogy a probléma anyagi jogi jellegű, a helytelen putatív alapelvből csak másodlagosan folynak bizonyítási szabályok.⁸) A bíróság előtti érvelésünkben kifejtettük, hogy **normál piaci körülmények között a bíróság által elvárt iratok nem keletkeznek. Életszerűtlen azt feltételezni, hogy egy hatékony bérleti piac mellett valaki már jó előre bérleti előszerződést köt, vagy ezzel kapcsolatban tárgyalásokat folytat.** Az Alperesnek minden esetre a keresetlevél kézhezvételétől már nem lehettek kétségei a bérbeadási szándékról, és a követeléseket ezen időpont után is megítélni kértük, de a bíróságok ezt sem vették figyelembe.

Másrészt ez a gyakorlat alapjaiban rendíti meg a jogalkotó által létrehozott kiegyensúlyozott rendszert, a mérleg nyelvét a károkozó javára billentve. Ez a beavatkozás pedig álláspontunk szerint olyan súlyos, önkényes és jogkorlátozó, mely eléri az Alkotmánybíróság kártérítésre vonatkozó gyakorlatának küszöbét, ezért a döntést álláspontunk szerint meg kellene semmisíteni.

A fent előadottak érvényesek a bíróságnak a bankkölcson tárgyában adott érvelésére is, az, hogy a devizakölcsonból eredő kárból semmit nem talált megítélhetőnek (dacára annak, hogy arról az Eladó tudott, de nem működött együtt a szerződés teljesítése során a vagyoni kár elkerülése érdekében.)

Az ügy további alkotmányjogi jelentősége

Ha a döntés hatályban marad, akkor, mint említettük, a kötelmi jog szankciórendszere üresedne ki, a kötelezettek a bírósági gyakorlat ismeretében nem teljesítenék a szerződéses kötelezettségeiket, a jogosultak így arra kényszerülnének, hogy más (helyes bírói gyakorlat mellett szükségtelen) biztosítékokat keressenek, melyeknek társadalmi költsége igen nagy.

Sajnos a szakirodalom és a bírósági gyakorlat itt elválik egymástól, **míg a legújabb szakirodalom egyértelműen a közgazdasági modelleken alapuló arányosítás és a bizonyítás könnyítése mellett érvel, a joggyakorlat fejlődése megtorpanni látszik.**⁹

⁸ A valószínűségeket értékelésének bizonyításon túl, anyagi jogi értékeléséről lásd ugyancsak Jójárt 2009. 525., hivatkozva a Summers v. Tice ügyre.

⁹ Fuglinszky Ádám, Kártérítési jog, HVG-ORAC 2015, 722. skk., pozitív példaként idézi az általunk a perben szintén hivatkozott BH 2001.273. sz. döntést (725. o.), mely azonban jobbra visszhang nélkül maradt. Szalai Ákos, A kár jogi és közgazdaságtani fogalma – különbségek, párhuzamok, MTA Law Working Papers 2017/3., különösen 10. skk. és 25. skk.

Az alkotmányjogi panasz korlátozott keretei, valamint az egyes jogintézmények szűk értelmezése miatt a panaszosoknak nem nyílt szélesebb lehetősége a jogállamiságra vagy a jogbiztonságra hivatkozniuk, de álláspontjuk szerint a kialakult helyzet a bizalomvédelem szempontjából sem irreleváns. A válságjogi intézmények, a clausula rebus sic stantibus bevezetése ellenére a magánjog fő szabálya még mindig a pacta sunt servanda. Ha valaki tíz éven át bízik partnere ígéretében, ám a bíróság úgy találja, hogy őt ezért semmilyen kártérítés nem illeti, az alapjaiban rendíti meg az egyén bizalmát a jogrendszerben.

A fentiek alapján kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot a Fővárosi Törvényszék 57.Pf.640.033/2016/5. számon hozott jogerős ítéletének megsemmisítésére.

Nyilatkozatok

Nyilatkozunk, hogy a jogerős ítéletet megelőző elsőfokú és a másodfokú bírósági eljárással a rendes jogorvoslati lehetőségeinket kimerítettük.

Nyilatkozunk, hogy, hogy az ügyben nincs folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, és nem kezdeményeztünk perújítást az ügyben.

Kijelentjük, hogy az alkotmányjogi panasz indítványunkban szereplő személyes adataink nyilvánosságra hozatalához nem járulunk hozzá.

Tisztelettel,
az indítványozók képviselőjében:

Noerr & Társai Iroda
Dr. Bajorfi Ákos
ügyvéd
1011 Budapest, Fő u. 14-18.

Noerr és Társai Iroda
Dr. Bajorfi Ákos ügyvéd

Mellékletek:

- 1. sz. melléklet: Ügyvédi meghatalmazás
- 2. sz. melléklet: 2006. szeptember 25. napján kötött Ingatlan Adásvételi Előszereződés
- 3. sz. melléklet: 2007. augusztus 6. napján kötött Lakásvásárlási Kölcsönszerződés
- 4. sz. melléklet: A Fővárosi Törvényszék 10. Fpk. 01-2012-8115/15. számú végzése
- 5. sz. melléklet: PSZÁF H-FK-I-1116/2012 számú határozata
- 6. sz. melléklet: 2012. július 7. napján kötött Megállapodás
- 7. sz. melléklet: Pesti Központi Kerületi Bíróság 18.P.89.047/2016/8. számú ítélete
- 8. sz. melléklet: Fővárosi Törvényszék 57.Pf.640.033/2016/5. számú másodfokú ítélete